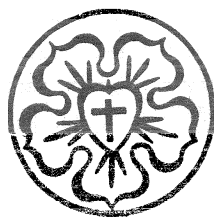

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1995. június 4.

II. ÉVFOLYAM 2. SZÁM
(Pünkösd - nyár)

INGYENES

PÜNKÖSD ÉS ELŐTTÜNK A NYÁR

HARANGSZÓNK beköszöntő cikkének azt a címet adhattam volna, hogy a négy évszak és a három hitágazat. Hiszen az elfutó ősz után a beérkező télben ünnepeljük a karácsonyt, s a már kifelé menő telet mintegy a húsvét ünnepköre utasítja véglegesen maga mögé. A tavaszi hangulat lassan nyári melegbe torkollik, s akkor emlékezünk meg a LÉLEK fuvallatáról, a két napos ünnepeink sorában a harmadik n a g y ünnepéről, a pünkösdről. S utána már feltartóztathatatlantul itt a nyár!

Könnyen elkerüli figyelmünket, hogy pünkösd előtt és után is van okunk ünnepre. 10 nappal pünkösd előtt Jézus mennybemenetele a téma, 1 héttel pünkösd után pedig a Szentháromság titkán törjük a fejünket. Igaz, hogy a tanítványok életében a megtapasztalható és konkrét következményekkel járó fordulatot a pünkösd jelentette. Az addig bujkáló, életüket joggal féltő, zárt ajtók mögött reszkető tanítványokból hirtelen és váratlan, egyik pillanatról a másikra, titokzatosan és megmagyarázhatatlanul hitvalló, Jézus Krisztus halálát és feltámadását hirdető tanítványok lesznek! Nem maguktól, az egészen bizonyos!!! Egyszer már nagyon lezerepeltek ezek a tanítványok. Nagycsütörtök éjjeltől kezdve sorozatban. A leleplező részleteket olvashatjuk az evangéliumi beszámolókból. Mindezt azonban nem az ítéző pozíciójából mondjuk, hanem annak csodájára figyelve, hogy radikális, lélektannal nem magyarázható fordula-

ton mentek át ugyanazok a tanítványok, akik tagadtak, félttek, reszkettek. Ezt a földi feltételekkel megmagyarázhatatlan folyamatot nevezzük pünkösdnek! Ezt az ötvenedik (görögül pentekoszta=pünkösd) napot! Ezen a napon kicserélődtek a tanítványok, bár nem név szerint, de lélek, sőt LÉLEK szerint.

János, a kedvenc tanítvány beszámolója szerint már a Feltámadott Jézus is arra szólította fel szorongásos övéit, hogy vegyenek Szentlelket (Jn 20, 19-23). Mert a mi testi valóságunkat utolsó sejtjéig és a lelki világunkat utolsó rezdüléséig ismerő Úr Jézus tisztában volt és van vele, hogy önmagunkban véve nem vagyunk alkalmasak hivatásunkra, küldetésünkre. Alkalmasságunk összefüggésében két tételt kell megszívlelnünk!

1. A pünködsi LÉLEK csodája az emberi lelkek, szívek átalakítása. Olyan belső átalakuláson mennek át a tanítványok, hogy ezután az életüket sem féltik. Köztudott, hogy János kivételével az összes többi tanítvány mártírhalált halt.

2. Másrészt a LÉLEK csodája az extra nos (rajtunk kívülről) jövő érintés, vagyis nem belőlünk való, nem belőlünk fakadó élmény a hit, hanem ajándékba kapott. Senki sem magából hozza elő a hitet, hanem felülről kapjuk.

Az az Úr szólít fel bennünket a LÉLEK befogadására, aki természetünk szerint ismer bennünket. „Vegyetek Szentlelket tanítványaim, mert magatokban véve alkalmatlanok és képtelen

vagytok RÓLAM bárkinek is úgy beszélni, ahogy az rendeltetik.” Mert Jézusról lehet beszélni LÉLEK nélkül is, ahogy ellenségei, tagadói, késői korok gyűlölködői is tették, de igazán és tisztán csak a Szentlélek által vagyunk képesek.

Jönnek a nyári vasárnapok, kezdve azok során a Szentháromság ünnepének vasárnapjával, éppen a két napos pünködsi ünneplés után 1 héttel.

Ünneptelen ünnepek - szokás mondani. Pedig fontosabb lenne, ha felragyogna előttünk, hogy az igazi keresztyén ünneplés lényege, amikor szívet-lelket éritően megszólal Isten igéje és fújni kezd a LÉLEK (Jn 3,8) hol akar, s akkor boldogan rácsodálkozunk a történelmi tényre, hogy Isten Fia (LOGOS=IGE) megtestesült megszületve erre a sok fájdalomtól szaggatott felszínű földre, s hogy Ómaga is átmenet a szenvedések pokoli mélységein egészen a kereszten át a halottak sötét birodalmáig, de Isten feltámasztotta Őt a halálból.

Ünnep, amikor átjárja eszünket - szívedet a nagy felismerés, hogy a mennyei Atya Jézus Krisztusban, a Fiában engedte megsebezni szívet a gótgóti kereszten. Pünkösd titka pedig, hogy még a LELKÉT is kitette előttünk!

Mennyei szeles pünkösdöt, s áldott nyarat adjon nekünk Urunk!

Ribár János
igazgatólelkész

KI AZ, AKI VETTE A SZENTLELKET?

Élni vagy visszaélni a Lélek ajándékaival

„...erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek, Jeruzsálemben... sőt a föld végső határáig.”

(Ap.csel.1,8.)

Ezekkel a szavakkal búcsúzik el Jézus, amikor visszatér a mennybe. Tíz nappal később eljött a Lélek elemi erővel, letagadhatatlan jelek kíséretében. Akiiket eltöltött a Lélek ereje, azok mindenestül megváltoztak. A tanítványok felszabadulnak a félelem alól, és azt teszik, amit korábban elképzelné sem mertek: a megfeszített Krisztusról prédikálnak a jeruzsálemi templomban.

A Lélek munkálkodását azonban már kezdettől fogva vegyes fogadtatás kíséri. Egyesek csodálkoznak, mások gúnyolódnak, és vannak - nem kevesen - akik megdöbbenve érzik nyomorúságukat, és megoldást keresnek. A csodálkozó, vagy gúnyoló ember számára Pünkösöd továbbra is furcsa rejtély marad, de életformáló erővé lesz azok számára, akik meghallgatják a Krisztusról szóló bizonyosságtételeit és bűneik bocsánatára megkeresztelkednek.

KI AZ, AKI VETTE A SZENTLELKET? - az, aki Krisztust látta meg, és benne felismerte a Messiást. Ahogy Jézus előre megmondta: „Amikor eljön Ő, az igazság Leleke ... engem fog dicsőíteni, mert az enyéből merít ...” Jn. 16, 13-14,

Ahol az evangéliumból támad lelki ébredés, ott a Szentlélek van jelen. Ahol azonban többórás istentiszteleten, különböző pszichikai ráhatással gerjesztik fel a lelket, ott csupán az emberi psziché öncsalásáról van szó. A Lélek ajándékával nem lehet „zsonglorködni”! A Szentlelket nem lehet megrendelni, kierőszakolni, csodára kényszeríteni. Éppen fordítva történik: a Lélek kényszeríti az embert bűnbánatra, szolgálatra és életújulásra.

KI AZ, AKI VETTE A SZENTLELKET? Válasz erre a Pünkösdi történet befejezése:

„Mindazok, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben: dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép.”

Derűsen „normális” élet! Nincs benne semmi rendkívüli, hanem éppen a rend valósul meg csodálatosan, szabádon, mert

„Ahol az Úrnak Leleke, ott a szabadság.” /2.Kor.,3,17/

Győri Gábor
lelkész

Hogyan készülünk pünkösöd ünnepére?

Az egyház három nagy ünnepe: karácsony, húsvét és pünkösöd közül ez utóbbival bánnak legmostohábban az egyház tagjai. Ezért is történhetett meg, hogy az ateista időszakban a vasárnapi pihenőnap szintjére süllyesztették ezt az ünnepet azzal, hogy a pünkösöd hétfőt munkanappá nyilvánították. Ez előtt az ünnep előtt nincs vásárlási láz, nincs ajándékozás és nincs rendkívüli nagytakarítás. Nem is ez a hiba, hogy külsőségekben mindezek hiányoznak. Sajnálatos lenne karácsony és húsvét esetében is, ha csak ezek a külsőségek határoznák meg ünneplésünket. Ezért nem is arra buzdítunk, hogy külsőségekben készüljünk az ünnepre, de arra igen, hogy lelkileg készüljünk. Mielőtt választ adnánk arra a kérdésre: hogyan készülünk? - tisztáznunk kell, mit ünneplünk pünkösödkor.

Krisztus ígéretének teljesedését ünnepeljük ezen a nagy ünnepünkön, aki ezt mondta: „Kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét...” /Jn 14, 16-17/ Ez vált valóra az első pünkösödkor, amikor Isten kitöltötte Lelkét az apostolokra. Pünkösöd tehát a Szentlélek ünnepe, aki a Szentháromság Isten harmadik személye, az egyház és az új élet teremtetője. Ezért pünkösöd az egyház születésnapja is.

Pünkösöd ünnepére készülve vizsgáljuk meg magunkat és világunkat. Az önvizsgálat eszköze Isten igéje, amelybe ha beletekintünk, megláthatjuk, hogy bűn által megrontott és ezért, Luther szavai szerint „elveszett és megítélt, emberek vagyunk. Nem tudunk igazán hinni Istenben és nem tudjuk igazán szeretni a felebarátot. Ezért van az egyes emberekben, a kisebb és nagyobb közösségekben nyugtalanság, örömtelenség és békétlenség. A megoldás Jézus szavaiban van adva számunka, aki azt mondta: „Ujjonnan kell születnetek.” /Jn 3,7/. Ezt a csodát pedig csak az igén és a szentségeken keresztül munkálkodó Szentlélek végezheti el bennünk. Ezért olvassuk és hallgassuk Isten igéjét, éljük az úrvacsora szentségeivel, hogy bennünk is elvégezhesse a Szentlélek új emberé formáló munkáját. Mert aki a Szentlélek hatalmába kerül, az ismeri fel a Szentlélek istenségét és az tudja méltóképpen megünnepelni pünkösödöt.

Pintér János
esperes

NAGYÜNNEPI GONDOLATOK

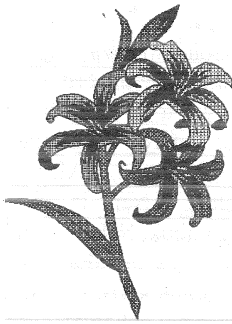
Nagy ünnepeink teljesen elvilágiasodtak. Hol van a régi karácsonyvárás, amikor a lényeg az volt, hogy Isten az Ő Egy-szülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, örök élete van. Ma a fenyő, a csillagszóró, az ajándékozás, a gond és az eladósodás ünnepe.

Hová lett a húsvét patinás köszöntése? - Krisztus feltámadott! A feltámadt Jézus üzenete: én élek, ti is élni fogtok! Ma húsvét a locsolkodás, az evés, ivás ünnepe.

Hozzám mindig legközelebb állt a pünkösöd ünnepe, az Anyaszentegyház születésnapja, a bizonyágtétel. Régen pünkösdkor konfirmáltuk hitünket, magunk erősítettük meg, az egyház nagykorú tagjaivá lettünk, szélesre tárult a gyülekezet kapuja.

Mindig az egész evangélikus egyházat láttam magam előtt, összes intézményeivel együtt. Soha sem csak egy gyülekezet tagjának vallottam magam, noha a helyi gyülekezet sorsa, öröme vagy gondja mindig közel volt hozzám.

Nagyon közel áll hozzám egy régi imádság, mely hitvallásom is, sokaknak tanítottam:

*Én evangélikus vagyok,
Hütemért élek, halok.
Ez Jézus igaz vallása,
Melynek nincsen mása.
Hogy az igazat tudjátok,
Itt az Írás, olvassátok!
Amit ez a szent könyv hirdet,
Ezt vallom és semmi többet.
Ami ezen kívül vagyon,
Hütemen kívül hagyom.*

Az egyik nekrológban néhány mondatát felhasználtam, de többen kérték az egész imádságot. Többször kopogtak ajtómon a próféták, akiknek ajkáról fröcsög a szó, nekik mindig elmondom és gyorsan távoznak. Mikor e sorokat írom, Anyák Napja van. Aki teheti, csókolja meg édesanyja és édesapja kezét. Lélekben és is megállok sírjuk mellett és megköszönöm, hogy megtanítottak imádkozni.

Szülők! Isten Szent Lelkétől vezetve tanítsátok imádkozni gyermekeiteket, mert csak az lehet boldog ember, aki sokakért imádkozik és akiért sokan imádkoznak.

Isten még vezet életutamon, talán azért, hogy még el nem mondott imádságaimat be tudjam fejezni.

id. Koszorús Oszkár
ny. esperes

Az orgona hatalmas hangja betölti a templomot. Ez a hang már szinte látható. Mit látok? Vibráló fény sugarakat, a levegőben megjelenő lángnyelveket ... J.S. Bach „Ó jöjj, Teremtő Szentlélek” kezdetű koralfantáziáját játsza az orgonista, énekeskönyvünk 231. számú énekének dallamára.

Az áradó muzsikát hallgatva Jézus szavai jutnak eszembe:

„Én az Atyához megyek, és többé nem látok engem ... de amikor eljön az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra...”

Ez az ígéret beteljesedett! Ott, Jeruzsálemben, az első Pünkösöd alkalmával, és azóta számtalanszor és sokfelé.

A láthatatlan láthatóvá válik. Olyan emberek, akik nem látták Jézust, vagy nem annak látták, aki Ő valójában, egyszerre érzékelik, látják, hallják Krisztus valóságát. Ezt a teremtő

„VENI CREATOR SPIRITUS!”

PÜNKÖSD ZENÉBEN

Szentlélek műveli. Ezerszer hallott, halott mondatok válnak élővé valaki számára, és ennek látható következményei lesznek.

„Ó jöjj, Teremtő Szentlélek!” - énekelték már az első keresztyének a katakombákban. „Veni Creator Spiritus!” - így öntötte latin nyelvére éneke Hrabanus Maurus a 8-9. században, és ezt az ősi gregorián himnuszt fordította le németre Luther, majd zenésítette meg Bach, a zene evangélikus fejedelme.

A Lélek azonban nem állt meg a templomok titokzatos homályában, hanem kilépett az élet nyüzsgő világába. Eljutott az Eszterházyak fertődi kastélyának freskókkal ékesített zene-

szalonjába is, ahol koloratur szoprán hangon csendült fel, hegedűk és csemballó kíséretében krisztálytisza dallammal: „Veni Creator Spiritus”.

A Lélek kilépett az utcára is. Talán egy amerikai négernegyed utcáján hangzott fel a tüzes ritmusú spirituálé: „Ev,ry time I feel the Spirit...”

Szabad fordításban: „Mindig, amikor a Lelket érzem, megmozdul a szívem és imádkozni kezdek...”

Munkálkodik-e a Lélek Orosházán is? Munkája nyomán láthatóvá, hallhatóvá válik-e Krisztus közöttünk is? Úgy hiszem, igen. Ezt tanúsíthatják azok, akik tevékeny résztvevői, vagy hallgatói ifjúsági zenés alkalmainknak.

1995 Pünkösdjén kérjük együtt, hogy a Szentlélek munkálkodjék gyülekezetünkben a „Musica Sacra”, az egyházi zene által is!

Győri Gábor
lelkész

Isten élő Lelke, jöjj...

„Tudom a te dolgadoat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév, bár hideg volnál, vagy hév. Így mivei iágyemeleg vagy, sem hideg sem hév, kivettek téged az én számból.”

(Jel. 3, 15-16.)

Tekintsünk magunkra és gyülekezetünkre, melyhez tartozunk!

Próbáljuk külső szemlélő szemével megfigyelni gyülekezetünket! Hogyan láthatja egy idegen gyülekezet közösségünket és milyen következtetéseket von le a látottakból? Vajon, kívánatos és vonzó-e számára a keresztyénység, látva a mi életünket?

Úgy gondolom, hogy sokan azt látják, a templomba járók ugyanolyan szomorúan jönnek ki a templomból, mint ahogyan érkeztek, ugyanúgy folytatják életüket, ahogyan a többi „normális” ember. Nem látszik rajtuk változás, öröm. Nem összetartóak, nincs meg az egymással való közösségük, a gyülekezet fogy, előrepszik, nem lesz képes eltartani templomát, intézményeit, alkalmazottait. Előbb-utóbb elsorvad, ha nem nyújt semmiféle újat, többletet azok számára, akik még járnak és akik betévednek.

Most nézzünk önmagunkba: - Mit jelent számomra keresztyénnek lenni? Csak szokások halmazát, melyet gépiesen cselekszem? - Elmegek vasárnap a templomba, mert megszoktam, mert a szüleim mindig vittek, mert a többiek is ezt teszik, mert most ez a divat... Ünnepszámomra a Karácsony, mert hivatalosan ez a szeretet ünnepe és hangulatos a kis jászol, Jézuska és a pásztorok története, izgalmas az ajándékozás. Ünnepszámomra a Húsvét, hiszen Húsvéthétfő szabadnap, és rengeteg népszokás kapcsolódik második napjához. A templomba is elmegyek, mivel mégis csak egyházi hagyományokon alapulnak.

Ezek szerint azt jelenti számunkra keresztyénységünk, hogy nagy ünnepeken elmegyünk a templomba. Vagy úgy gondoljuk: - Én már igazán jó keresztyén vagyok, mert néha egyszerű vasárnapomat is fölálodom arra,

hogy istentiszteletre menjek?

Testvérem, ha most föltennék a kérdést, mit jelent számodra Jézus Krisztus, hogyan válaszolnál?

A langyos lelkiállapot ismertetőjele az, amikor még összetartanak bennünket a berögződött megszokások, de már minden felszínes. Az egyház létét nem kérdőjelezzük meg, elfogadjuk hogy van, azonban az ige nem jelent számunkra többet szép szavaknál, elméleteknél. Magánéletünkben nem mutatkozik az ige hatása.

Ha langyosak a tagok, maga a gyülekezet is langyossá válik, a gyülekezeti élet pedig lagymatag. A kívülálló nem találja vonzósnak, mert a gyülekezetben sem leli meg a szeretetet, örömet, békességet, türelmet, szíveséget, jóságot, hűséget és szelidséget, melyek a lélek gyümölcsei. Ez pedig amiatt lehetséges, hogy nekünk magunknak sem jelent semmit Jézus Krisztus. Minden baj gyökere abban van, hogy nem Jézus Krisztusra, hanem a megszokásokra alapozzuk lelki életünket.

Langyosságunk azt jelenti, nem vagyunk a hitnek ellene, de igazán mégsem fogadjuk el mindazt, amit a Biblia üzen számunkra. Megpróbálunk az „arany középúton” járni. A lelki életben nincs arany középút! Vagy Jézus Krisztus mellett, vagy elene vagyunk!

Gondoljunk az első Pünkösöd eseményeire! A nép szívében megkeseredett bűnei miatt, mikor hallotta az apostolok igehirdetését. (ApCsel, 2,37.) „Boldogok, akik sírnak” (Mt. 5,4), mondja az Írás. Amíg nem tudunk sírni bűneink felett, addig nem következhet megtérés és bűnbocsánat.

Isten élő Lelke, jöjj, hogy gyülekezetünk térjen valódi bűnbánatra. Ne csak a templomban legyünk keresztyének, azaz krisztuskövetők, hanem otthonainkban és munkahelyünkön is.

Egy istenfélő fiatal lány ruhagyárban dolgozott. Egy alkalommal különösen szép gombot hoztak a gyárba. Egyik munkatársa így szólt: -

Milyen szép gombok, viszek haza belőle. Azzal zsebretezt néhányat. A többiek követték példáját. Válogattak a szép gombok közül. Egyszer azonban észerevették, hogy valaki „kilóg a sorból”, nem cselekszik ugyanúgy, mint a többség. Kellemetlenül érezték magukat. A tiszta jelenléte zavarta a tisztátalant.

Így szóltak hozzá nagylelkűen. - Nézd, milyen gyönyörű gombok, tessék, vegyél te is magadnak! A lány csendesesen ennyit válaszolt: - Köszönöm, nem kérek. Ekkor az egyik megszólalt: - Nem is olyan szépek ezek a gombok. Nekem sem kellene. - Nekem sem, mondták a többiek is, azzal a gombok visszakerültek a zsebekből eredeti helyükre.

Mosolygunk talán azon, hogy néhány gombnak nincs jelentősége? Valóban, ennek a néhány gombnak pénzben kifejezhető értéke szinte semmi, de vegyük figyelembe az eset erkölcsi értékét, ami nem elhanyagolható!

Váljon személyessé számunkra az ige! Vonatkoztassuk magunkra üzenetét, valósítsuk meg életünkben. Ha rá merünk állni erre az útra, akkor valóban léte és igazsággá fog válni számunkra mindaz, ami az istentiszteleken elhangzik. Megtelik hitéletünk étellel, békességünk lesz. A Lélek gyümölcseit fogjuk nyújtani környezetünk felé. Ekkor válik vonzóvá gyülekezetünk mások felé, ekkor kezdődhet meg a misszió lakóhelyünkön. De ehhez mindennek előtt a saját házuk táján kell rendet raknunk.

Isten élő Lelke jöjj, és indítsd meg szívemet valódi bűnbánatra, tölts el tüzellel, hogy odaszánjam tagjaimat és életemet Jézus Krisztus szolgálatára. Ez nem feltétlenül egyházi szolgálatot jelent, hiszen hétköznapjaimban, a mindennapi életemben is lehetek Jézus Krisztus követője.

Könyörögjünk a Lélek áldásáért gyülekezetünkben: - itt vagyok, Uram, és kezd el bennem!

Veres József látogatása Kossuth Lajosnál

Százfáz évé is elmúlt már annak, hogy az Orosházi Újság „Személyi hír” rovatában egy magánlevél teljes szövegét közzétették. A fent említett levelet Veres József evangélikus lelkész írta Orosházára öccséhez, olaszországi úttjáról. A levél megjelentetését nem tekinthetjük véletlennek, mert az Orosházi Újságnak az idő tájt Veres József főmunkatársa, öccse, Lajos pedig a lap kiadója volt. Bízunk benne, hogy az újra napvilágra segített levél ma is közérdeklődésre tarthat számot.

Milánó, 1882. október 4.

Kedves Lajos öcsém!

A mire a szép iránt fogékony lelkű legalább ábrándjaiban öhajva gondol: én íme megértem, utaztam Olaszországban, amit a nemzetét szerető magyar mostanában lélekemelőt kívánhat magának: én íme megértem: beszéltem Kossuth Lajossal. Olaszország természeti és művészeti szépségei, szememet, szívemet elfelejthetetlen, leírhatatlan gyönyörrel töltötték el; e boldog országban az isten jósága, és az ember lángesze, mintha mind össze akartak volna gyűjteni ami bájost, éiragadót, fonségest csak ki lehet gondolni; szépség, gazdagság nyomai mindenfelé. S a mi szegény Magyarországból, annak olykor nagyon is zord ege alól e nyájasabb vidékre gondolunk, e természeti és művészeti kincsek mellett még egy vonzhat: itt, ebben az országban lakik most Kossuth Lajos is, a kiróli a magyar nép olyan szépen. oiy szívből és szívéhez szólon dalolja: „Kossuth Lajos édes apám...”

Már kis gyermek koromban sokat hallottam Kossuthról, s mindig csak szépet, jót; később sokat olvastam róla és tőle, s mindig csak szépet, jót; vágytam legalább egyszer meglátni azt a férfit, ki a magyar nép dicső szabadságharczában a vezérszerepet játszott: - ki azóta hazátlanul bújdosik.

Tisztelet és részvét egyiránt vonzta hozzá. Fiától, ki előkelő vasúti hivatalnok, tudtam meg a volt magyar kormányzó lakását, s este felé kedves nőmmel kerestem föl az egyszerű lakásban, melynek ablakai egy szép közkertre nyílnak. Az udvarra szolgáló erkélyen, csüggedt fővel lépdelt föl s alá egy aggastyán, kit kedves feleségem látott meg előbb. /nagyra is van vele, hogy ő látta meg előbb!/. Az inasnak átadott névjegy azonnal bebocsátást szerzett hozzá, szívélyes, megnyerő modorral fogadott bennünket. Méltóságos alak, komoly de nyájas kifejezetű arc, mely iránt az ősz haj és szakál még nagyobb tiszteletet parancsol. Néhány nappal előbb töltötte be a 80 évet és még - hála istennek! - testben lélekben ép, erős, egészséges! Politikáiról is szólt, eike-seredve a mostani magyarországi állapotról miatt, de ezt itt és most nem ismételtem, később nőmből fordult, s az olasz városok szépségeiről tett néhány tájékozó megjegyzést, s megtudva, hogy nászúton vagyunk, szívélyes hangon kívánt neki a házas élethez szerencsét és boldogságot, s közel hajolt hozzá, hogy mint mondta „ha még valamikor találkozik vele, megismerhesse.”

Meghatottan váltunk el tőle. Egész megjelenése a lángész és jó szív hatását tette reánk s ha lehet, még nagyobb tisztelet és kegyelet érzésével telt meg szívünk iránta, mint volt ezelőtt. A társalgás részleteiről majd otthon mondom el egyet-mást. Boldog vagyok, hogy beszélhettem vele.

Utunknak egyébiránt végén vagyunk; hosszabbra nyúlt a kirándulás ideje, mint terveztem és kívántam, mert Felső-Olaszországban a nagy esőzés miatt árvizek rongálták meg a vasutat s akadályozták a közlekedést: annyira hogy sok helyütt kocsin kell utaznunk, s még örülünk, ha azt is kapunk. De csak egyszer otthon legyek, nem is mozdulok ki egyhamar az édes otthonból! Vizontlátásig!

Kozreadja:
Verasztó Antal

A Föld teremtése a Biblia és a tudomány oldaláról nézve

Egy filozófus mondása: „Az ateisták /Istent tagadók/ azt mondják, hogy a Világ van, de aki azt teremtette az nincsen.” Az ateisták legjobban a Bibliában leírt Világ teremtést támadják, mint lehetetlen állítást.

Isten minden korban, egyes kiválasztott egyének gondolatában nyilatkozott meg az embereknek. Ezek voltak a bölcsek, a próféták. Isten segítségével nékiül, hogy tudta volna a több ezer évvel ezelőtt élt ember a földi élet keletkezését olyan logikusan leírni a Bibliában, amely elvileg megfelel a mai tudományos elképzelésnek is.

Természetesen Mózes I. könyvében nem lehetett a mai tudományos igényű leírása a teremtésnek. Ennek a kor értelmi színvonalának megfelelőnek kellett lennie. Képzeliük el, hogy az akkori időben biztosan megégették volna azt, aki azt állítja, hogy forog a Föld, Tudjuk, hogy még az 1600-as években is ezért üldözték Galileit.

Lássuk a Föld és a földi élet keletkezését a Biblia és a mai tudásunk szerint.

Mintegy 4600 millió évvel ezelőtt a Világegyetemet egy nagy sebességgel, rendszertelenül mozgó, kavargó, izzó ködtömegek alkották. Ezek a kűdök úgy kavargtak, mint ahogy a füst örvénylik, ha szél éri. Ha két ilyen ködtömeg összeütközött, akkor több, kisebb-nagyobb tömeg szakadt ki beüőük. A küönvált ködtömegek hűlt, tömörödött, sűrűsödött és ebből alakult ki a körülöttünk lévő csillagvilág, melynek egyik tagja a mi naprendszerünk is. A napból szakadtak ki a mi bolygók, így a Neptunusz, az Uranusz, a Szaturnusz, a Jupiter, a Mars, a Vénusz, a Merkur, azaz az „égbolt” és a Föld. Tulajdonképpen ez volt a Biblia szerinti teremtés első napja, melyet a Bibliában így írtak le: Kezdetben teremté az Isten az eget és a Földet! Ez a folyamat sok millió évig tarthatott.

A Föld lassan hűlt, felszíne megszilárdult, de a Föld belseje még ma is izzón folyó láva, amiről a vulkánok tanúskodnak. A szilárd kéreg ekkor még olyan forró volt, hogy a ráhulló víz azonnal gőzzé lett. Ez a vízgőz, mint kűd, felhő, olyan vastag rétegben borította a Földet, amelyen a napfény nem tudott áthatolni, így sötétség volt a Földön. Amikor a Föld felszíne 100 oC alá sűlylyedt, lecsapódott a vízgőz és világos lett a Földön. A Biblia ezt így írja: „Mondá Isten, legyen világosság és lőn világosság”. Ez a folyamat is sok millió évig tartott.

Ezután a földmozgások és a vulkánok hatására az „egyenletes” földfelszín megszűnik, hegyek és völgyek keletkeznek. A vizek a mélyedésekbe gyűltek össze és ebből lett a tenger, míg a magaslatokból a szárazföld. A Bibliában ez így található: „Isten szétválasztotta a vizeket és a szárazföldet”. Ez az időtartam is millió években adható meg.

Ezután következett, kb. 3400 millió évvel ezelőtt az egysejtűek, a növények és az állatok kialakulása. Ez egyezik a bibliai teremtési sorrenddel, azaz előbb a növények és csak ezután lettek az állatok, ami megfelel az evolúció, a fejlődés, mai elméletének is.

Végül, mintegy 30 millió évvel ezelőtt megjelenik az ősember, amelyből az évmilliók során fejlődött ki a mai ember.

Ezzel csak a Bibliában leírt Világ keletkezésének „hitelességet” igazoltuk, a tudomány mai állása szerint.

Dr. Kiss A. Sándor

A lantom összetörve

Heinrich Heine (1799-1856), a 19. század első felének Goethe és Schiller mellett harmadik német költőóriása, nagy hitetlenségben élt mindaddig, amíg 1848-ban be nem következett a döntő fordulat magatartásában. Már betegen olvasni kezdte a Bibliát, bűnbánatot tartott és kérte az Úr bűnbocsátó kegyelmét. Az irodalomtörténeti könyvek elhallgatják megtérését. Élete végén írta négy versszakból álló hatalmas bűnbánó versét, amely így kezdődik:

*Uram, a lantom összetörve,
a Krisztus-szikla törte össze...
Könyörgöm mostan lent a porban:
Uram, bocsásd meg, mit eddig daloltam!*

Heine így nyilatkozott a „Zur Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland” c. értekezése 2. kiadásának előszavában: „Már legutóbbi könyvemben, a „Romanzero”ban (1851) beszámoltam arról a változásról, amely az isteni dolgokkal kapcsolatban lelkemben végbement. Megvilágosodásomat egyszerűen egy könyvnek köszönhetem. Egy könyvnek? Igenis, és ezt a könyvet úgy hívják, hogy „Biblia”. Teljes joggal „Szentírásnak” is nevezik. Aki elvesztette Istenét, ebben a könyvben újra megtalálhatja, és aki Őt soha nem ismerte, azt itt szembefújja az isteni ige lelke. Vallásos érzésem újraébredését köszönöm én ennek a szent

könyvnek, és az éppen annyira lett nekem az üdvösség forrása, mint legkegyesebb csodálatom tárgya is. Különös! Miután egész életem folyamán körbehajszoltam magamat a filozófia minden táncpadlóján, odaadtam magamat mindenféle szellemi tivornyának, enyeiegttem minden ienetséges rendszerrel - kielégülés nélkül, most hirtelen ugyanazon az állásponton vagyok, amelyiken „Tamás bátya” is áll, a Bibliáén. Micsoda megaláztatás! Egész tudományommal sem jutottam messzebb, mint az a szegény, tudatlan néger, aki a betűzgetést is alig tanulta meg”.

Heine 1848 februárjában élte át élete nagy változását. Egy másik helyen erről így ír: „Boldog vagyok, hogy megszabadultam fennhézájó dicsőségmentől és egyetlen filozófus sem tudja már velem elhíttetni, hogy „Isten” vagyok. Én csak egy szegény ember vagyok, aki ráadásul már nem is egészséges, hanem beteg. Ebben az állapotomban valódi jótehetmény tudnom, hogy van Krisztus az égbelen, akinek mindenkor elpanaszolhatom szenvedésemet. Ilyen órákban nem vagyok egyedül, imádkozhatom és könyöröghetek, amennyit akarok, restelkedés nélkül, és kiönthetem szívemet a legnagyobb hatalmasság előtt, mindent feltárhatok előtte, amit senki másnak nem mondanék el”.

(Figyelő)

Táncsics Mihály 1835-ben így imádkozott: (részletek)

Természet Ura, Jóságos Isten, hallgasd meg kérésemet. Nem aranyozott oltár előtt térdepelek, sőt csak kis keskeny falak közt fennállva sóhajtok. Hozzád, de azért meghallgatsz engem, ugye. Adj egyetértést polgártársimnak, kivált az írónak; olvaszd egygő szíveiket, önts szeretetet és bátorságot lelkeikbe, hogy kölcsönös bizalomban viselve egymás iránt, süketesen mozdíthatassák elő nemzetünk javát...

Adj erőt és bátorságot minden polgárnak, hogy magán jogtalanságot elkövetettni ne engedjen. Írtd ki az előítéleteket és hitvány tudákoságot, s helyettök hintsd el a felvilágosodás és morál magvait. Taníts meg mindenkit kötelességére, s ösztönözz annak teljesítésére, mert anélkül boldog senki sem lehet. Gyújts bennük szeretetet, hadd lobogjon a szíveikben, a sok haszontalan, sőt gyakran ártalmas parancsok helyett. Ald meg gyermekeiket jogassággal, hogy egymást ne hátráltassák munkálkodásukban. Ne szíved, hogy a lomha és röst az iparkodónak verejtek közt szerzett keresményét dobzódva költhesse. Ne engedd, hogy teremtményeid szeméből fájdalmi könnyek csurogjanak, hanem csak örömkönnyekeket folyass azokbul... az egész természetnek és mindeneknek ura, munkáld, hogy az emberek egyenlő rokonok és barátok legyenek... Nyisd meg az emberek hályogos szemeit, hogy lássanak, mert a vakság minden nyavaja és gonosz között a legnagyobb rossz. Tudod, édes Istenem, hogy jogn alapulhat csak az emberek boldogsága, azért esedezem, sügd meg minden nevelőnek, szülőnek és tanítónak, hogy ezt magyarázzák a kisdeteknek; de minthogy a tanítóknak maguknak sincs még erről józan fogalmuk, világosíts meg előbb ezeknek elméjét... ó kérlek édes Istenem, tedd meg ezt, hogy a jogot és erényt gyakorló emberek a tökélynek tetőjére emelkedve, eme legfenségesebb címet megérdemeljék: morállal vagynak fölékesítve. Amen!

Örömmel adjuk közre Táncsics Mihálynak az imádságát, akinek nevét viseli városunkban egy gimnázium, egy utca, s akinek szobra is itt áll templomunk közelében!

RJ.

Egykori kiváló lelkészünk: OKÁLYI G. ADOLF (1865 - 1940)

Ha végigtekintünk az orosházi evangélikus gyülekezet 250 év alatt beiktatott 25 lelkészének életrajzi adatain, akkor azt láthatjuk, voltak közöttük olyanok, akik a családok több nemzedékének örömeiben és fájdalmában osztoztak. Ők végezték a kereszteleseket, konfirmációkat, esketéseket, temetéseket. Gondoljunk csak a 44 évig Orosháza szolgálatában Kovács Andorra vagy Horváth Andrásra és Horémusz Pálra, akik 40 évig hirdették itt Isten igéjét, Szimonidesz János és Mikolaj István pedig 39 évig. Nevüket a mai evangélikusok is ismerik.

Voltak aztán olyan lelképásztorok is, akik mindössze néhány évet töltöttek Orosházán és többnyire nagyobb városokban kaptak megtisztelő feladatokat. Közéjük tartozik az orosházi egykori kiváló lelkésze, Okályi Gusztáv Adolf is, aki innen Pozsonyba ment. Teltek az évtizedek, emlékéket belepte a feledés pora. Keveset tudunk róla, a szerencsés véletlen azonban úgy hozta, hogy Zánkán élő unokájával, Taródy Istvánné dr. Okályi Erzsébet nyugalmazott laboratóriumi állatorvossal sikerült felvennünk a kapcsolatot - Mit sikerült összeszedgetnünk róla?

Okályi G. Adolf 1865. november 5-én született a Liptó megyei Vazsecen. Édesapja, szintén Okályi Adolf a falu lelkésze volt, édesanyja Koritsánszky Paulina. Elemi iskoláit szülőfalujában és Tornalján végezte. A középiskola alsó osztályait Késmárkon, a felsőket Eperjesen járta, itt érettségizett 1883-ban. Gyermekkorától a papi pályára készült, a teológiát Eperjesen kezdte, majd a halle-wittenbergi egyetemen folytatta. Halléban érte Veres József orosházi lelkész hívása, foglalja el mellette a segédlelkész állást. Miután dr. Szeberényi Gusztáv bányakerületi püspök Békéscsabán lelkésszé avatta, 1888-ban Orosházára jött, ahol nyolc évet töltött el Veres József és Harsányi Sándor munkatársaként. Az akkor 17.000 lelket számláló egyházban bőséges

alkalma volt alapos gyakorlatra szertenni, egyúttal a megindult polgári iskolában is végezte a hitoktatást.

1896-ban a szomszédos Bánfalvára (1901-től Gádoros) hívták meg parókus lelkésznek, ahol eleinte rendkívül megnehezítette munkáját az agrárszocialisták által szított egyházellenes agitáció. A nép azonban megszerette és ő is nehezen vált meg a gádorosiaktól. Időközben felségül vette Guggenberger Ida tanítónőt, három gyermekük érte meg a felnőtt kort: Ákos orvos, Iván kertész, a mezőgazdasági tudományok doktora, Irén védőnő lett.

Aztán történt, hogy Hajts Bálint, a harmadik orosházi lelkész Gyomára távozott. Az 1905. május 21-én megtartott lelkészválasztó közgyűlésen Okályi Adolfot egyhangúlag választották meg, július 30-án be is iktatták. Veres József esperes és Kovács Andor igazgató lelkész társaságában szorgalmasan végezte a napi lelkészi munkát, lelkiismeretesen felkészült prédikációira, ellátta vallásnári tiszteit is. Az egyházmegyénel körlelkész volt, mint jegyző és mint egyházmegyei törvényszéki bírósági elnök is derekasan megállta helyét - írta róla az egyház 1911. január 9-i rendkívüli közgyűlésén felvett jegyzőkönyve. Okályi Adolf ekkor ugyanis levélben jelentette be, hogy „a pozsonyi testvéregyház által lelkészül meghívotván” ezennel az orosházi egyháznál viselt lelkészi állásáról lemond.

Hat nap múlva Pozsonyban beiktatták hivatalába, ahol 1924 végéig a magyar híveken kívül a szlovákok lelki gondozását is rábízták, egyúttal a Teológiai Akadémián a Gyakorlati teológia tanára volt. 1925-től csak mint a magyar hívek lelkésze működött, egészen az 1937-ös történetnyugalomba vonulásáig. Ezután még nem egészen három év adatott neki, 1940. májusban hirtelen elhunyt Pozsonyban. Ezzel a rövid pályaképpel tisztelgünk 90 éve megválasztott lelkészünk emléke előtt.

Koszorús Oszkár

Az első...

Gyermekkoromban, mint legtöbb tanyán is élő gyermek, a lovat szerettem. Később lovagolni is megtanultam, de már diák koromban egy új lehetőség adódott az életemben - a repülés.

Szentesre jártam át kerékpáron, ahol az egész napos gépcipelés és a csörlőkötél kihúzása után kaptam repülési lehetőséget. Természetesen nem azonnal, mert akkor még nem voltak kétkormányos oktatógépek. Először a földön tanultam meg a kormányok mozgását, majd csörlővontatással - csúszással a gép iránybatartását. Utána jöttek a 3-4 méter magas ugrások és végre a magas start.

Ekkor már biztosan és tudatosan kellett a botkormányt kezelni, ami a magassági és csűrő-kormány mozgását jelentette. Lábaimmal az oldalkormányt lehetett mozgatni, amire az iránytartásnál volt szükség. Leírhatatlan érzés volt az első magas start. Az indulás előtt azért imádkoztam, hogy sikerüljön. Beültem a gépbe, bekötöztek a hevederekkel és a gép orrára rákapcsolták a csörlőkötélet. Zászló-jelzésre megindult a csűrítés, előbb lassan, majd egyre gyorsabban és a következő pillanatban azt vettem észre, hogy meredeken repülök az ég felé. Ismét zászlójelre lekaptam a köteleket és a hirtelen beállott csendben csak a merevítő huzalok zúgása hallatszott. Egyedül voltam ég és föld között - nagyszerű érzés! A gép irányításommal szép lassan siklott a föld felé. A Mennyei Atyához fohászkodtam, hogy valamiképpen sikerüljön épségben földet érnem. A gép mindha érezte volna szorongásomat, szép lassan közeledett a repülőtér pázsitjára és a csúszótalpa szinte észrevétlenül nehezedett a zöld gyepre. Sikerült!!! A Mennyei Atya segített... az örömöm leírhatatlan volt, de az avatás is ami utána jött. Ez volt az első és köszönöm Istenemnek!

Benkő Pál
gyülekezeti felügyelő

A t e r e m t é s c s o d á j a

(Hit és hitetlenség)

Honnan jöttünk? Hova megyünk? Honnan van az eredetünk? Mi a célunk? Honnan ered és hova tart minden, ami létezik?

Amióta a világ fennáll, ezek a kérdések sokat foglalkoztatták az emberiséget és számos tudományos vizsgálódás tárgya. Különböző elgondolások, feltételezések születtek a Föld keletkezéséről, de minden szempontból kielégítő tudományos elmélet nincs. Századunk elején nagy népszerűsége tettek szert az ún. katasztrófa-elméletek, mi szerint: a Nappól izzó gázanyag szakadt ki, és lehűlve bolygókká koncentráldott, majd ezt később a Smidt-féle elmélet tökéletesítette. Abból indult ki, hogy a Nap egy sötét ködön áthaladva meteorikus „por” formájában ragadta magával a bolygók anyagát. Ezek után következnek az „évmilliárdok” a kozmosz korszakairól, az emberi nem megjelenéséről.

Ezek a feltételezések méginkább arra indítanak bennünket, hogy egyre nagyobb csodálattal adózzunk a Teremtő Isten nagysága előtt, és köszönetet mondjunk minden művéért!

Annak a rendkívüli érdeklődésnek, ami ezekben a kutatásokban megmutatkozik, nagy mértékben serkentője egy másfajta kérdés, amely a természettudományok területén kívül esik. Nemcsak azt szeretnénk megismerni, hogy mikor és miként keletkezett a világegyetem, vagy mikorra tehető az ember megjelenése, hanem inkább szeretnénk tudni, mi kormányozza voltaképpen: a véletlen? a vak végzet? vagy egy transzcendentális Létező, a Teremtő?

A keresztyén hitnek ütköznie kellett azokkal a különböző válaszokkal, amelyeket ezekre a kérdésekre adtak. Megszámlálhatatlan elképzelés született, pl.: némely filozófus azt állította, hogy maga a világ az Isten, egy személynél erő /panteizmus/, de vannak olyanok is, akik a világnak semmiféle természetfölötti eredetét nem fogadják el, benne csak az anyag tiszta játékát látják.

Az emberi értelem alkalmas arra, hogy megtalálja a választ, mert a teremtő Isten bizonyossággal feismerhető művein keresztül. Nem létezik semmi, ami létét nem Istentől kapná. Az Isteni lét megközelíthetetlen, minden emberi képzeletet felülmúl, de a teremtés igazsága annyira fontos az egész emberi élet számára, hogy Isten kinyilatkoztatta népének mindazt,

amit megismerni üdvös. Isten fokozatosan feltárta Izrael előtt a teremtés misztériumát. Isten szava, a Szentírás megvilágítja a bűn drámájának igazságát, és Jézus Krisztus fényében az üdvösség ígérteit.

Figyelemre méltó egy világhírű csillagász nyilatkozata, mely a rádióban hangzott el. Londonban a csillagászat különböző kutatási ágaival foglalkozó szakembereinek két napos zártkörű konferenciája volt. A szünetben egy rádiórporternek sikerült egy pár perces interjút készíteni egy csillagászzal, aki a következőket mondta:

A világegyetem megismerésének tudományával, szerkezetének kutatásával 40 éve foglalkozom. A Nap és a körülötte keringő bolygók szabályszerű mozgásban haladnak a Tejútrendszerben. Nyilvánvaló, hogy naprendszerünk nem egyedülálló a világmindenségben, mivel saját csillagrendszerünkön kívül, ami mintegy százezer millió csillagból áll, a csillagások eddig kb. 100 millió tejútrendszert fedeztek fel. Az összes galaxis a világmindenségben másodpercnyi pontossággal működik. Ez csak úgy magától „véletlenül” soha nem jöhetett létre. Az egész világegyetem - még ha az ember földhözragadt értelme számára felfoghatatlan is - egy magas Intelligencia, az Isten alkotása!

Mély tisztelettel hallgattam a tudós szavait, mert nyilatkozata „hitvallás” volt. Ő, aki kutatásait mindig a láthatóra, a „megfoghatóra” alapozta, mégis a csillagok világában felismerte az Isten nagyságát.

De nem kell a csillagok világában elmerülnünk, csak nézzünk szét magunk körül. Tél végén milyen sivár a természet, a kertek úgy néznek ki, mint összegyűjtött száraz kóróhal-maz, ami végleges pusztulásra van ítélve. Pár hét múlva a kiszáradt hárta, az ezereféle színben pompázó virágba borult fák hirdetik a teremtés csodáját!

És éppen az ember - aki a Föld legmagasabb rendű lény - volna örök halálra ítélve?

A hit az ember személyes hozzákötődése, válasza az önmagát közlő Istennek, ki azelőtt a próféták útján szöli az emberhez, majd ebben a végző korszakban Fia, Jézus Krisztus a kinyilatkoztatás közvetítője és teljesítője, melyben az élete végső értelmét kereső ember mindent felülmúló világszűzöt nyer.

Az Isten minden ember lelkébe elültette a hit szikráját. A hitetlenség a sátán sugallata, mely nem engedi ezt a szikrát lángra lobbanni, szellemi vakságot hint közénk, és ez az ember legnagyobb tragédiája.

Fel kell mérnünk lelkünk állapotát, döntenünk kell örök sorsunk felől, miénk a szabad választás. Isten mindenkinek megbocsát, aki Őt választja és ráhagyatkozik, hatalmas eszközei vannak arra, hogy visszahelyezzen bennünket az Ő rendjébe.

„Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higyjete az evangéliumban.”

/Márk 1. 15/

Még ma, mert lehet hogy holnap már késő lesz!

Pleskó József

Az élő orgonaszóért!

Felhívjuk a tisztelt olvasók figyelmét arra, hogy idén ötödikször kerül megrendezésre a nyári kéthetes orosházi kántorképző tanfolyam. Örömmel tudatjuk, hogy egyre nagyobb a tanfolyam iránti érdeklődés. A magas tandíj ellenére már harminc jelentkezőnk van. Ez a szám valószínűleg még növekedni fog.

Sajnos az egyre magasabb árak miatt a tandíjak nem fogják fedezni maradéktalanul a hallgatók és előadók költségeit. Tervezzük a kántorképző alaptökéjének megteremtését is, hogy a jövőben legyen pénzünk kottavásárlásra, hangszerre és abból fedezzük a tanfolyamok költségvetési hiányát, hogy kevesebb teher háruljon az orosházi gyülekezetre.

Itt szeretnénk megköszönni a gyülekezet eddigi áldozatvállalását és támogatását. Egyben kérjük mindazoknak a további lelki és anyagi segítségét, akik szívükön viselik az egyházzene sorsát és szeretnék, ha a jövőben is „élő” orgonaszó kísérné gyülekezeteink éneklését templomainkban.

Isten áldását kérem az adakozó testvérekre.

Erős vár a mi Istenünk!

SZÉ

Hitvallási helyzet

A keresztyén hittan egyik érdekes fogalma ez. Olyan helyzet, amikor szükséges a hitünket megvallanunk mások előtt, amikor nem lenne szabad hallgatnunk. Sokféle ilyen helyzet fordulhat elő, én most csak egyetlen egyről szeretnék szólni, hogy ezentúl - ha lehetséges - mulasztási bűneink száma kevesebb legyen.

Hitvallási helyzet alakul ki minden egyes egyházi temetésen, amikor a lelkész ezt mondja: „mondjuk el együtt itt a sírnál az egész keresztyénség hitvallását, az Apostoli Hitvallást.” Szinte hiába hangzik el nagyon sokszor ez a kitétel, hogy „mondjuk el együtt”, a lelkész-kántor duó még csak mondja, de körülöttünk a néma és hallgatólag sokaság. A lelkész körülnézve látja az ismerős arcképeket, s azok néma száját, pedig együtt kellene mondani a hitvallást, azért is, hogy a mellettünk álló, s hitet nem ismerő ember lássa, hallja, tapasztalja, hogy ez az ügy nem két megfizetett profi magánszámra, hanem valóban Krisztusban összetartozó emberek közös hitvallása.

Kérés tehát mindenkihez, aki ezeket a sorokat olvassa és nem közömbös számára a Krisztusba vetett hit, hogy amikor ezt vagy hasonló, hitvallásra felszólító fordulatot hallja, akkor mondja együtt velünk a Hitvallást. Valljuk meg imánkat a nem hívők előtt. Senkitől nem kérjük, hogy házaljon a hitével, mint borotvapenge árusok és jehovisták, de azt igen, hogy amikor a hitünket meg kell vallani, akkor valljuk meg közösen, hogy ennyivel is kevesebb legyen a mulasztási bűnünk! Nagyon jelentős hitvallás az, amikor valaki a gyászoló gyülekezetben összekulcsolja a kezét, s közösségekben mondja velünk, hogy „Híszek egy Istenben...”

RJ.

Előzetes:

Amennyiben lennének „beiratkozók”, **összel indítanánk egy kb. 2 hónapos, heti egy alkalmat jelentő hittan-sorozatot, melynek a hittel kapcsolatos ismeretek elmélyítése lenne a célja, valamint közös beszélgetésekben különféle kérdések türelmes tisztázása. Lehetne ez a 2 hónap pl. az őszi evangélikai év végetől (vendég Széll Bulcsu kispesti lelkész) december közepéig, pl. ilyen címmel, hogy „Hittan felnőtteknek” vagy „Amit minden evangélikusnak illik tudnia”**
Várjuk a visszajelzéseket!

RJ.

Erre is figyelni kellene!

A vasárnap délelőtti istentiszteletek látogatottsága - kevés kivételtől eltekintve - nem elfogadhatóan. Viszonylag tisztas létszámú gyülekezet hallgatja együtt az ígét az említett időpontokban. Még ha nem is lehet túlsókba esni ezen alkalmak látogatottsága miatt, de ez az a helyzet, amikor igaz a sóhaj, hogy csak Isten kevesebbet se adjon.

Am annál inkább szomorúságunk az egyéb igei alkalmak hűtlen és mostoha kezelése. Különösen fájdalmas ez a csütörtöki és a vasárnap esti istentiszteleteken. Ott a látogatottság rendkívül rossz, felettébb elszomorító. Keressük az okát, a nyitját. Vajon miért lettek ezek ilyen hűtlenül kezelt alkalmakká? Nem is hinnénk, hogy a vasárnap délelőtti több százas létszám után bizony előfordul, hogy a 20 főt sem éri el az esti alkalom létszáma. Valaki az egyik vasárnap esti minimális létszám után úgy emlékezett, hogy előfordult már a 10 fő alatti létszám is az ilyen esti alkalmakkor.

Igaz, hogy a Názáreti Jézus azt mondta hajdan, hogy ahol ketten vagy négyen összejönnek az ő nevében, ott ő jelen van, ám ez az ige mégsem magyarázat és mentség egy ilyen létszámú gyülekezetben. Keresve a dolgok okát, mintha ráleítem volna az egyik okra, hogy miért kezeljük hűtlenül a csütörtöki és vasárnap esti istentiszteleteket.

Dívat a közvéleménykutatás, úgy hogy én is ehhez a módszerhez folyamodtam. Többeket megkérdeztem, miért kerültek a jelezett alkalmakat. Hangsúlyoztam, nagyon örülök, hogy vasárnap délelőttiünként rendszeresen ott látom a templomban, de egyéb alkalmak...? Pl. ha valaki akadályoztatva volt egy vasárnap délelőtti? A megkérdezettek majdnem fele ráncsó-dálkozott így: „Hát az is 'rendes' istentisztelet?” Erre én csodálkoztam: de miért ne lenne az? Igei alkalom, legfeljebb más liturgiával! Különösen a vasárnap este liturgiája figyelemre méltó, s különben a csütörtöki liturgiát is lehet gazdagítani!

Hirdetem: igen, az estiek is rendes, normális istentiszteletek, s ha valaki akadályoztatva volt vasárnap délelőtti, vagy még este is, a csütörtöki alkalom is rendes istentisztelet!

Belső-felső indításra írtam le ezt a pár sort, hogy „erre is figyelni kellene”. A csütörtöki és a vasárnap esti alkalmak is

RENDES ISTENTISZTELETEK!

RJ.

Nyári szép tervek:

Elsősorban gyülekezeti ifjúságunk számára tervezzük a megszokotti szombat esti alkalmak időpontjában - mint tavaly nyáron is - 19 órai kezdettel július első szombatjától augusztus utolsó szombatjáig a „megtekintésre érdemes videofilmek” sorozatát. A műsorközösen a fiatalokkal alakítjuk ki. A filmek megnézése után mindenkor célzott beszélgetésre törekszünk.

Szeretettel hívjuk a még nem közénk szokott, de közösséget kereső fiatalokat is.

Más:

Nyári orgonakoncerteket is tervezzük, bár mindig szorongva gondolunk a zenét szeretők nem túlszótan magas létszámára, s a meghívott vendégre, aki esetleg az ország másik sarkából utazik hozzánk. A kis létszám miatt kockázatos a nagy orgonaművészek meghívása, bár kétségeim, ha nem mvnven komoly művészeket akkor még ennyien sem hallgatják meg az orgona gyönyörű hangját, hangzását. Tehát az idén nyáron is lesznek orgonakoncertek. A pontos időpontokról szószéki hirdetésekben szólnak, plakátokon tudósítunk minden kedves érdeklődőt.

Más:

Nem hittünk a szemünknek, hogy a nyári orosházi kántorképző tanfolyamra több mint 25 fiatal jelentkezett a környékről. A tanfolyam két hetes, július 17-én kezdődik majd.

Hírek

Virágvasárnap, április 9-én és húsvétkor, április 16-án este ifjúsági csoportunk Győri Gábor lelkész vezetésével és vezénylésével előadta a „Jézus Krisztus passiója és anasztázisa” című magával ragadóan gyönyörű zenés darabot. Lelkémelő és tisztító volt látni és hallani a darabot, amit Győri Gábor lelkész szerkesztett, komponált, betanított. Nagyon szépen sikerültek az előadások, szívből dicsérni lehet az előadókat. Látni és érezni lehetett, hogy mindez nemcsak a szereplés alkalma volt a számukra. Ugyanezt a darabot előadták fiataljaink Budapest-Posterszéchen is, az ottani evangélikus gyülekezetben, április 23-án, egy héttel húsvét ünnepe után.

RJ.

Más:

A mögöttünk levő, lassan elfelejtett téli időszakban is megtartottuk a havonta egyszer esedékes vasárnap délutáni szeretetvendégségeket. A szeretetvendégségi alkalmak közül kettőt különösen is szeretnénk kiemelni:

1./ amikor fiataljaink szolgálták szép koncerttel a felnőtt gyülekezet számára, és

2./ amikor Dr. Kiss A. Sándor tudós testvérünk tartott előadást „A tudomány és az istenhit” címmel.

A szeretetvendégségeink évadzáró alkalma május 21-én vasárnap délután 4 órai kezdettel lesz (éppen azon a vasárnapon, amikor lapunk újra megjelenik.)

Itt is köszönetet mondunk a háziasszonyoknak a sokféle suvenyérről. Imomagsáért. Külön is köszönjük Vargáné Csizmadia Élla testvérünknek a szeretetvendégségekkel kapcsolatos áldozatos tevékenységét, valamint Tóth Lenke testvérünknek tapasztalatokra támaszkodó szervezői munkáját. De Isten áldása legyen minden egyes testvérünkön, aki alkalmainkat valamilyen módon gazdagította.

RJ.

A 2. sz. Általános Iskola egyházi tagozatának tanév végi alkalmai

Június 2-án d.e. a tagozatos gyermekeknek csendesnap a gyülekezeti háznál.

- Június 2-án 16.00 órától táborfűz, közös éneklés az iskolaudvaron.
- Június 3-án d.e. 9 órai kezdettel tanév végi vizsga.

Tantárgyi vizsgák helye:

gyülekezeti ház	2.o.
Győry - terem	1.o.
templom	3.o.

Hittan vizsga:

Ev. templom	1.-2.-3.o.

- Június 5-én, Pünkösdkor az „Arany Minősítés”-t kapott egyházi tagozatos kiskörus szolgál a délelőtti istentiszteleten.
- Június 9-én /pénteken/: Majális Gyopároson.
- Június 11-én 10.00 órakor tanévzáró istentisztelet az evangélikus templomban.

Aranyeső Békés-Tarhoson

Ezzel a címmel jelent meg rövid tudósítás erről az évről-évre megrendezett, nagy hagyománnyal rendelkező zenei eseményről a Békés Megyei Hírlapban. Ebből az „aranyeső”-ből Isten segítségével - gyülekezetünkre is hullott.

A 2. sz. Általános Iskola egyházi tagozatának 43 tagú kiskörusa - Dénes Lászlóné vezetésével, Győry Gábor lelkész úr zenei kíséretével - ARANY MINŐSÍTÉS-t kapott.

Gyermekeink az egymáshoz tartozást is jelképező egyenruhában álltak színpadra. Műsoruk előtt fohászként hangzott fel ajkukon a „Jézus, kérünk, áldj meg minket” kezdetű ifjúsági ének.

A zsűri elnöke, Bozay Attila Kossuth-díjas zeneszerző megrendítő hangulatúnak nevezte szereplésüket: tiszta hangjukat, csillogó szemüket, megjelenésüket - egész magatartásukat.

„A zene Isten gyönyörű és dicső adománya” - ezt érezte a hallgatóság a dalamban és a szövegben is.

Őszintén osztozunk gyermekeink, felkészítőik és kedves szülei örömeiben. Kívánjuk neki, „Énekeljete az Úrnak!” - midannyiunk gyönyörködtetésére.

„Eljönnek a távol lakók is, építve az Úr templomát”

Zsolt. 6,15

Kedves, szeretettel várt vendégek érkeztek a győri és a kispesti testvériskolákból Orosházára március 24-én.

Egyházi iskolánk nevelői, tanulói és azok szülei lázas készülődéssel töltötték el a vendéglátást megelőző napokat. Ezalatt érezhettük az összetartozás és az együtt végzett munka örömeit.

Az érkezés napján nem lehetett eldönteni, ki az izgatottabb, tanító-e vagy tanuló. A szülők jóvoltából csodálatos süteményekkel terített asztal várta a messziről érkezetteket. A találkozás bensőséges, szeretetteljes légköre. A közös ügyért való együttgondolkodás könnyeket csalt vendégek és vendéglátók szemébe. Olyanok voltunk együtt, akik Isten ígéjére hagyatkozva neveljük gyermekeinket az egyedüli helyes úton való haladás biztos tudatában.

A kétnapos program kiemelkedő eseményei: bemutató tanítási órák, az egyházi osztályok játékos-tréfás bemutatkozása, mely feindütek és gyermekek közös éneklésével zárult. Esti és reggeli áhítat, előadás a teológiára és a lélektan találkozásáról a nevelésben, lelki beszélgetés, templomlátogatás a gyülekezet történetének ismertetésével.

Gyorsan eltelt a két nap, melyen a keresztény nevelés mellett elkötelezett, hívő pedagógusok voltak együtt, és erősítették egymást.

Azzal a tudattal búcsúzhattunk, hogy tőlünk messze élnek olyan munkatársaink, akik a távolság ellenére lelkileg hozzánk tartoznak.

Köszönettel tartozunk egyházunknak a támogatásért, mely vendégeink ellátásán túl a lelki épülést is segítette - lelkészeink szolgálatán keresztül.

„*Hű az Úr nem épít a hazat, hiába fáradoznak az építők.*”

Zsol. 127,1

Beíratkozás

1995. április 24-25.-én lehetett városunkban beíratkozni az általános iskola 1. osztályába. Egyházi tagozatos iskolánkba 52 gyermek nevét jegyezték fel a tanító néni.

Nem tekintjük lezártnak ezt a létszámot, szeptemberig szívesen fogadjuk a további jelentkezőket.

Vetélkedő bibliaismeretből

„A bölcsesség kezdete, az Úrnak félelme...” Ez az ige fogadta április 27-én délután azokat a gyerekeket, akik résztvettek az iskola által szervezett bibliaismereti vetélkedőn.

Új színfoltot jelent ez a lehetőség gyermekek számára a sok másféle verseny, pályázat, megmérettetés mellett.

A vetélkedőre hét csapat nevezett be, négy felsős és három alsós csoport.

A megjelenteket Jantos István né igazgató úr köszöntötte, a vetélkedőt pedig Győry Gábor lelkész vezette vidáman, lelkesen, olyan hozzáértéssel, ahogyan már megszoktuk Tőle.

A feladatok Lukács Evangéliumához kapcsolódtak. Képfelismerés, történetek megjelenítése, tárgyakhoz történetek kapcsolása, bibliai nevek párosítása szerepeit a megoldandó feladatok között.

A pártatlan zsűri munkáját Lászlóné Házi Magdolna pusztaföldvári lelkész összegezte. Örömmel üdvözölte a vetélkedő gondolatát, felüdülést jelentett számára ez a délután. A résztvevő gyermekek derekas munkát végeztek, alapos ismeretről, elmélyült tudásról adtak számot.

A felsősök közül első lett a Tánicsics Mihály Gimnázium kisgimnazistáiból álló csapata, az alsósok közül pedig a 2. sz. Általános Iskola 3.a osztályának tanulói bizonyultak a legjobbaknak.

Befejezőként Jantos Istvánné megköszönte a felkészítő nevelők munkáját, majd közös éneklés után azzal búcsúztak el egymástól a résztvevők, hogy jövőre ismét megrendezzük a gyerekek számára a vetélkedőt bibliaismeretből.

Szemenyei Sára

Ajánlott könyvek

1. Edith Hamilton: Görög és római mitológia
Az ókori világ nyolcadik csodája bizonnyára a görög és a római mitológia, az a lenyűgöző mesevilág, amelynek történeteit számos irodalmi és képzőművészeti alkotás dolgozta fel. Olyan eleven a szelleme ma is, hogy e történetek testközelbe kerülnek a görög, és itáliai tájakon barangoló utazóval.

Holnap Kiadó, 380 oldal, 480 Ft.

2. Péter Katalin: Hitújítók és hitvédők

A szerző a reformáció és a hitviták korának neves személyiségeiről készített portrékat. A hitújítók közül Luther Márton, Philipp Melanchton, Kálvin János és Dávid Ferenc szerepel a kötetben. Megtudhatjuk, mi vezérelte őket a hitük megújítására és megvédelmezésére irányuló törekvésükben, és milyen emberek is voltak valójában magánéletükben.

Kossuth Könyvkiadó, 68 oldal, 264 Ft.

3. Musztafáné Horváth Györgyi - dr. Nagyné Horváth Zsuzsanna: Emlékezés az Új Iskolára „...egy régi iskola üzenete a jövő számára...”

A könyv a reformpedagógia egyik kiemelkedő intézményével, a Budapesten 1915-ben alapított és 1948-ban megszüntetett Új Iskolával foglalkozik. Első részében az Új Iskola tantervéről, tanmenetéről, módszereiről, stílusáról olvashatunk, a második részben a volt tanárok és növendékek írták meg emlékeiket. A kötet társszerzője és kiadója Musztafa Szulimánné, aki a helyi 2. sz. Általános Iskolában az egyházi osztályok tagozatvezetője, a presbitérium tagja.

A szerzők kiadása, 184 oldal, 295 Ft.

4. Elek László: Székács József (1809 - 1876)

Tucatnyi szerző (köztük Győry Vilmos, Zsilinszky Mihály, dr. Benkő István) írt már kisebb-nagyobb tanulmányt Orosháza egyik legnevesebb szülöttéről, az evangélikus püspökké lett Székács Józsefről. Elek László tudományos alapossgal dolgozta fel Székács teljes pályáját: gyermekkorát, diákéveit, házi nevelőkódésának korszakát, kiemelten szól pesti lelkesi és közéleti munkásságáról „Az ország papja” című fejezetben. A kiadvány egyháztörténet-írásunk nagy nyeresége.

Békés megyei Levéltár, 143 oldal, 220 Ft.

Derű a hittanórán

A hitoktatás nagyon sok időnket és erőnket köti le, gyakran fárasztó, verejtékes munkát jelent a számunkra. Mégis a legtöbb derű és humor éppen a gyerekek között fakad. Valóban érezzük, hogy a „Mennyei Atya legjobban a gyerekeket szereti...” Ebből a szeretetből jut azoknak is, akik a kicsinyeket befogadják. Megpróbálok valamit a hittanórák kedves derűjéből továbbadni a Harangszó olvasóinak.

Még abban az időben történt, amikor nem volt iskolai hitoktatás, de egyre többször hívtak meg egyik-másik iskolába, hogy a Bibliáról, keresztyénségről tartsunk előadást.

Egy alkalommal a 2. sz. iskolába - ma már egyházi - hívtak meg egy történelem órára. A gyerekek már tudták, hogy egy pap fogja az órát tartani, és ennek megfelelően kíváncsian lesték, mi fog történni. Amikor beléptem az osztályba, az egyik gyermekből kiszakadt a csodáikozó mondat: „Jé, ez egy ember!”

Hát igen, ők egy fekete ruhás papot vártak, én pedig civilben érkeztem.

Az egyik óvodában történt, amikor a teremről beszélgettünk:

Na gyerekek, mit teremtett a Jó Isten? Jönnek a válaszok: Elefántot... zsiráfot... kutyát... UFO-t...

Az iskolában Jézus megkísértésének történetét vettük. Megkérdeztem a gyerekektől, hogy Jézus miért nem engedelmeskedett a Sátánnak, amikor a templom tetejéről akarta leugratni. Válasz: Jézus nem akarta, hogy miután leugrott, visszatapsolják.

Gyermekbibliakörben karácsony táján:

Gyerekek, miért ment József és Mária Názáretből Betlehembe?

Válasz: Nászútra...

A 8. parancsolatot próbáltam egy gyermekkori történetemmel megvilágítani: „Édesanyám elküldött a boltba bevásárolni. A maradék pénzen csokit vettem és otthon letagadtam. Édesanyám észrevette, hogy csokis a szám széle ... megbüntetett.” Mit kellett volna tennem? - kérdeztem a gyerekektől. Egy kisfiú csodálkozva kérdez vissza: Gábor bácsi, miért nem nyafogod le a szád szélét?

Már ezért is megéri a hittanórák terhéért vállalni!

Győri Gábor
lelkész

Az első világháborúban elesett evangélikus hősihalottak emléktáblái templomunkban.

IV. befejező rész

Az emléktáblák felavatása. 1925. március 29.

Raffay püspök úr beszédének folytatása, -

„Ámde ismét életrekél e kövek tábora, ismét megjelenik előttünk a 800 áldozat és azt kiáltja felénk: Testvérek, élő magyarok, ne keseregjete, s ne csüggedjete! Ezek a kövek nemcsak azt jelentik, hogy elmaradt a biztató jövő s ezentűi a magyar lelkettépő reménytelenség fogja emészteni! Ezek a kövek nem félelmet, nem csüggedést, nem lemondást hirdetnek, hanem hirdetik a nemzetfenntartás sarkalatos igazságát. Mindenik kő egy-egy igazságot.

Ezek a kövek azt az igazságot hirdetik, hogy a hazaszeretet nem jelszó, mely sokszor elhangzik, de gyümölcse nincsen. Nem is görögtűz, melyet ünnepi alkalmakkor meggyújtanak, hogy világítson. A hazaszeretet szent elkötelezés egész a halára. Mint ahogyan ez a 800 hős vérével és életével pecsételte meg hazaszeretetét.

Ezt hirdetik nektek ezek a kövek!

És ha még most is akadna valaki, aki azt kérdezi tőletek: Mire valók nektek ezek a kövek? - engedjétek meg, hogy én adjam meg neki erre a kérdésre az utolsó választ: Íme az örökké való Isten szent nevével megáldom ezeket a köveket, hogy legyenek emlékeztető örök jelei a halálon is diadalmaskodó, egymást összefűző örök szeretetnek! Legyenek jelei az Istenben bízó alázatos hitnek! Legyenek jelei az alázatos igaz hazaszeretetnek! Nyugodjék ezeken a köveken emberek kegyele, a nemzet hálája, Isten vígasztalása és áldása. Akiket pedig áldozataikért ezek a kövek megörökítenek, azoknak legyen a föld porában testüknek nyugalma, lelküknek pedig az örök életben teljes boldogsága, amint azt megígérte és meg is adja az Úr az Ó végtelen kegyelméből, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által! Amen.

Imádkozzunk!

Isten, jó Atyánk! Tépett szívekből száll fel hozzád imádságunk szava. Kérve kérünk: hallgasd meg a mi jó lelkünk foháskodását. Te ismered a mi szívünk fájdalmát, ismered e nemzet vígasztalan gyászát, melynek sötét kárpitja alól foháskodunk hozzád irgalomért. Áldj meg bennünket, hogy egyesülhessen mindnyájunk lelke a közös hazaszereteten. Áldd meg minden rendű és rangú lakóját e községnek.

Áldj meg bennünket, hogy járassuk a Te igaz útjaidat és lelkünket egyszer átadhassuk a Te kezeidbe és elnyerjük a Te végtelen szeretetedből az örök élet koronáját az Úr Jézus Krisztus által. Amen.”

A „Mi Atyánk...” elmondása után a püspök áldást osztott. A lelkek elmerengtek, a szemük még könnyes és úgy érzik, mintha az Úr maga áldotta volna és szentelte volna meg a kegyeletes emléket és a hálás

emlékezést.

Az egyházi vegyeskar elénekli Erkel Ferenc „Bánk bán” című dalművéből: Ima a hazáért, majd az ének elhangzása után egymás után lépnek elő a hatóságok és egyesületek képviselői és rövid beszéd kíséretében helyezik az oltár előtti emelvényre az emlékezés koszorúit.

Elsőnek nemes László Miklós tábornok lép az oltár előtti emelvényre és az orosházi hősi halottak emlékére elhelyezi a hatalmas, nemzeti színű szalaggal övezett koszorút.

Kálmán Rezső igazgató lelkész az orosházi ág.hitv. evangélikus egyházközség nevében helyezi el a díszes babérkoszorút.

Ezt követően a küldöttségek tagjai fegyelmezett sorrendben helyezik el a kegyelet koszorúit. Végül Szentkereszthegyi Kratochwill Károly altábornagy, a 4. honvéd gyalogezred egykori parancsnoka lép most az emelvényre és ezeket mondja:

Mikor tegnap délután a négyes honvédekkel a városba bevonultam, különös égi tüncemény történt. Hatalmas szélvihar kerekedett, mely magas homok tornyokat emelt. Azután csodálatos szivárvány tündökölt, mely úgy látszott, összekötötte Orosházát az ég felé. S én úgy láttam, hogy ezen a szivárványhídon lejöttek az égből a hős orosházi honvédek, hogy velünk együtt ünnepeljenek.

Az altábornagy felolvasta az emléktáblán megörökített 276 hősi halált halt 4-es honvédek neveit, amit állva hallgat végig a templom közönsége.

Vége szakadt a kegyeletes ünnepélynek, elhangzott a Szózat, elnémult az ének szava, a könnyek lassan-lassan felszáradnak. Megkezdődött a mindennapi élet robotja.

Ekkor még senki sem sejtette, hogy 1938-ban elkezdődik a II. világháború, ami még sokkal nagyobb pusztítást és több áldozatot követelt és újabb kőtáblák készültek. Ezek már a köztéren emlékeztetnek a II. világháború áldozataira, s ha megállok egy-egy ilyen hatalmas kőtömb előtt, Karel Schulz, Michelangelo életéről írt könyvének címe jut eszembe: „Kőbe zárt fájdalom”

A befejező részben úgy érzem, nem lehet sok mondanivalóm, hiszen a püspök úr beszéde elvit mindnyájunkat a legmélyebb érzéstől a legmagasabbra - Istenhez!

Ezek után nehezen tudok megszólalni, hogy megköszönjem, az Olvasónak és Testvéreknek a türelmüket és szeretettel kívánjak áldott ünnepeket a Mennybemenetel és Pünkösöd megünneplésére!

Emlékkő avatás

Egyházközségünk presbitériuma még 1991-ben határozott úgy, hogy 1994-re, Orosháza alapításának 250. évfordulójára, a templomkert keleti részén emlékparkot létesít. A múlt évben elhelyeztünk egy feketemárvány oszlopot a városalapítók tiszteletére. Most az április 23-i vasárnapi istentiszteletet követően Pintér János esperes úr szép beszéd után áldotta meg azt a két követ, ami az első tanító, Dénes Sándor, és az első lelkész, Horváth András emlékét őrzi. Az ünnepségen többszáz testvériünk vett részt. A gyülekezet tagjai ezután átvonultak a gimnázium előtti városi történelmi emlékparkba, ahol Benkő Pál felügyelő úr emlékezett az orosházi evangélikusok 1744-es honfoglalására. K. O.

A köszönet szava

Köszönjük az Orosházi Napló helyi újságnak, hogy rendszeresen közli a keresztyén felekezetek istentiszteleti rendjét. Egyúttal szívesen ajánljuk olvasóink figyelmébe ezt a heti lapot, hiszen tisztes törekvése városunk lakosságának tárgyilagos tájékoztatása. Hétről hétre több érdekes és figyelemre méltó rövid cikk található benne, s a kultúra terjesztését is célul tűzte ki.

„Áldott légy oh, Orosház” - címmel érdekes és emlékezetes videofilm kapható gyülekezetünk iratterjesztésében. Témája a 250 éves Orosháza ünneplése. A jubileumra készült film vázát a város keresztyén ifjai által előadott „Akikért a zombai harang szól” c. oratórium képezi. Írta Győri Gábor lelkész. A videokazetta a Zákeus Média Centrum stúdiójában készült.

„Kötött kéve” - érdekesnek ígérkező újságra bukkantunk ezzel a címmel. Alcíme: „A nemzetű magyarság lapja”. Az I. évfolyam első száma 1995. március 15-én jelent meg. Ahogy az I. szám elárulja, a nemzetet féltő lap „az előfizetők bizalmából” kíván megélni. Elsődleges témája a magyarság sorskérdése. Az első szám beköszöntőjét a lap szerkesztője, kiadója írta: Király B. Izabella. Az eddig általam olvasott három szám pozitív jövőt enged sejtetni a lapra nézve. RJ.

„Tál és kendő” címmel pedig a „keresztyén orvosok lapja” volt a kezében. Az egészségügy egészségesegek számára rejtett világában élő hívó orvosok, ápolók szólnak meg, s tesznek bizonyosságot a hitükről. Pl. Dr. Metkovszky Karola arról ír, hogy „mit jelent ma keresztyénként az egészségügyben szolgálni.” Egyik érdekes és tanulságos mondata így hangzik: „Keresztyénnek lenni tehát annyit jelent, mint szeretni. Ebből eredően sok meg sem keresztelt ember, aki a krisztusi szeretetben él, inkább keresztyén, mint némelyikünk.”

Kiadó a „Keresztyén orvosok Magyarországi Társasága”. Felelős szerkesztő: Dr. Margittay Erzsébet, Budapest, Attila út 25. 1013.

RJ.

Egyházmegyei hírek

A Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye Presbitériuma Orosházán, 1995. április 22-én ülést tartott, amelyen a gyülekezetek 1994. évi zárószámadását és az 1995. évi költségelőirányzatát fogadta el a testület, továbbá megtárgyalta az egyházmegye 1994. évi zárószámadását és összeállította az 1995. évi költségelőirányzatát.

A Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye Leikészi Munkaközössége legutóbbi értekezletét Nagyszénáson tartotta 1995. április 27-én. A leikészek úrvacsoravételeivel kezdődött az értekeztet. Ennek szolgálatát Lászlóné Hazi Magdolna végezte. A következő vasárnap igehirdetési alapigéjéről Deme Zoltán szarvasi lelkész hozott felidőozást. Ezután Győri Gábor orosházi lelkész tartott előadást „Lelkipásztori látogatás missziói jelentősége és szakszerűsége” címen. Időszerű kérdésekről Pintér János esperes adott tájékoztatást. A fogadó gyülekezet vendégszeretében részesültek a jelenlévők.

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség 1995. június 4-én, pünkösd első napján ALDOZATI VASÁRNAPOT tart. Ezt megelőzően minden egyháztaghoz egy borítékot juttat el a gyülekezet azzal a kéréssel, hogy a titulkítandó szeretetotthon céljára helyezze be önmérvény arányaikat. A lezárt borítékokat pünkösd vasárnapján a délelőtti 10 órakor kezdődő istentisztelet előtt a zombai harang melletti asztalra kéri elhelyezni az egyházközség vezetősége. A borítékokat erre kijelölt bizottság bontja fel.

Kérjük és köszönjük Testvéreink adományait. Mivel az általunk kifizetett költségek nagyon a feladott egyházi segítség a reménytel kevesebb, ezért Testvéreink áldozatkészségén múlnak a nemes cél megvalósítása.

GYÜLEKEZETI HÍREK

Házasságkötés

Sonkolyos Antal Zoltán és Kovács Irén Margit

1995. április 22-én kötöttek házasságot.

Szabó Tibor és Boros Mónika Piroska

1995. május 6-án kötöttek házasságot.

Német Sándor és Sonkoly Erika

1995. május 20-án kötöttek házasságot.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET
ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI
FOGADALMUKAT!

Keresztelések

1995. március 19 - május 8-ig

Horváth Antal és Juhász Ildikó gyermekei:

Attila Antal és Balázs Árpád

Vági Antal és Sinka Sára gyermekei:

Sára és Zoltán

Baranyai István és Kristóf Edit fia:

András

Tóth István és Szilasi Valéria leánya:

Szabina Valéria

Gyulai Gábor és Szabó Ilona leánya:

Renáta

Csala Bertalan és Harsányi Gyöngyi leánya:

Bettina

Balogh Pál János és Antal Edit Ella leánya:

Alexandra

Dr. Giba Zoltán és Dr. Papp Gyöngyvér fia:

Domonkos

Tokai Zoltán és Tóth Mónika leánya:

Alexandra

Garami Attila és Csatári Ilona leánya:

Ilona

Vincze Zsolt és Zsurka Szilvia fia:

Zsolt Bence

Fazekas László és Havrella Anikó gyermekei:

László és Szandra Anikó

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERME-
KEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

Temetések

1995. március 13 - május 8-ig

Madarász Istvánné /Fehér Irén 48/, **Szabó Mihályné** /Papp Katalin 71/, **id. Tóth Ferenc** /91/, **özv. Dénes Józsefné** /Horváth Julianna 82/, **Kovács Ádám** /85/, **Csotó Nagy Klára** /45/, **Dr. Molnár Mihályné** /Köhler Vilma 66/, **Banáti György** /87/, **id. Varga János** /80/, **özv. Gyuris Györgyné** /Melis Judit 73/, **Fehér Józsefné** /Süle Eszter 83/, **Sárközi Bálint** /44/, **özv. Szikora Sándorné** /Süle Etelka 80/, **özv. Berta Mihályné** /Gombkötő Etelka 87/, **Menezdorf József** /83/, **Dénes Antalné** /Horváth Mária 91/, **Tóth József** /67/, **Balogh István** /55/, **Krizsán Istvánné** /Hamza Jolán 90/, **özv. Balogh Bálintné** /Für Má-

ria 87/, **Gombkötő Antal** /83/, **Ádász Sándor** /45/, **Plenter József** /96/, **özv. Sárközi Sándorné** /Szula Julianna 82/, **Szabó János** /90/, **Valent Sándor** /52/, **Szokolai József** /85/, **özv. Süle Pálné** /Tóth Ilona 72/, **Tóth Julianna** /84/, **özv. Berta Józsefné** /Valaczkai Eszter 84/, **özv. Fodor Jánosné** /Szabó Mária 84/, **Szél Sándorné** /Ádász Margit 56/, **Gombkötő Józsefné** /Vági Ilona 74/, **Szabó Sándorné** /Győri Dani Rozália 83/, **Nagy Dezsőné** /Pál Judit Zsuzsanna 44/, **Berta Sándor** /72/, **Györgyi Imre** /82/, **Dénes Sándor** /94/, **Szendri Horváth Istvánné** /Kocsondi Margit 85/, **özv. Hegedüs Imrené** /Grecco Mária 88/, **Dallos Szilágyi Lidia** /79/.

„ÉN VAGYOK A FELTÁMADÁS ÉS AZ
ÉLET; AKI HISZ ÉN BENNEM,
HA MEGHAL IS ÉL”

/Jn. 11,25/

Az Orosházi Harangszó evangélikus lap kiadásának költségeire az alábbi adományok érkeztek 1995. március 27 - május 8-ig:

Németh Mihályné	200.-
Vargáné Csizmadia Ella	500.-
Németh Józsefné	100.-
Csepregi Imréné	300.-
Sárközi Bálintné	100.-
Tóth Lenke	50.-
Lázár Pál	1000.-
Daniné Vill Márta	500.-
Vági család Budapest	1000.-
Csehi Józsefné	500.-
Kiss József és neje	500.-
Tóth Lenke	500.-
Ádász Ferenc	500.-
Dr. Kiss A. Sándor	1000.-
Lengyel Tiborné	500.-
Szikora József	500.-
Jankó Bálint	1000.-
Pintér Attila	500.-
Dr. Soós Tibor	500.-

Nem nevesített kisebb összegben befolyt Harangszó adományok összege:

3.536.-

A HARANGSZÓ SZERKESZTŐJE HÁLÁS
KÖSZÖNETET MOND A TÁMOGATÁSÉRT!
Összeállította: Pleskó Józsefné

HARANGSZÓ - Kiadó: Evangélikus Egyházközség, 5900 Orosháza, Thék Endre u. 2. Felelős kiadó: Pintér János esperes. Felelős szerkesztő: Ribár János igazgató-lelkész. Társzerkesztők: Győri Gábor lelkész, Kocsorús Oszkár. Készült az INICIALE BT. nyomdájában Orosházán.